

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **Veterinární a farmaceutická univerzita Brno**, IČO 62157124
sídlem Palackého třída 1946/1, 612 00 Brno
zastoupená advokátem Mgr. Michalem Gabrielem
sídlem Lidická 700/19, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, IČO 00164801
sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2021, č. j. MZP/2021/580/994,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný k odvolání žalobkyně změnil rozhodnutí České Inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ostrava (dále jen „Inspekce“ či „ČIŽP“) ze dne 3. 3. 2021, č. j. ČIŽP/49/2021/1679 (dále jen „prvostupňové Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

rozhodnutí“), kterým byla žalobkyně uznána vinnou z přestupků dle § 88 odst. 2 písm. n), § 88 odst. 1 písm. a) a § 88 odst. 2 písm. p) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále také „ZOPK“). Žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že ve výroku I. b) za slova „dochovaný stav“ doplnil text „změnou věkového a prostorového uspořádání lesního ekosystému, změnou druhového zastoupení bylin v lučních porostech, změnou chemismu půdy a poškozením vegetačního krytu a půdního krytu“ a dále text „pokuta ve výši 2 000 000 Kč (slovy: dva miliony korun českých)“ nahradil textem „pokuta ve výši 1 500 000 Kč (slovy jeden milion pět set tisíc korun českých)“. Ve zbývajících částech žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí byla žalobkyně uznána vinnou
 - a) tím, že od 31. 3. 2014 do 25. 3. 2019 v částech obory Poodří Kunín (dále jen „obora“) v k. ú. Kunín (okres Nový Jičín) ležících v I. a II. zóně odstupňované ochrany přírody (dále jen „I. zóna“ a „II. zóna“) chráněné krajinné oblasti Poodří (dále jen „CHKO Poodří“) bez výjimky dle § 43 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny hospodařila na pozemcích mimo zastavěná území obcí způsobem vyžadujícím intenzivní technologie, prostředky a činnosti, které mohou způsobit podstatné změny v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystémů, když v oboře chovala neúměrně vysoký počet oborní zvěře, čímž spáchala přestupek dle § 88 odst. 2 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny,
 - b) tím, že výše uvedenou činností poškodila součást přírody ve zvláště chráněném území CHKO Poodří a nedovoleně změnila jeho dochovaný stav, a to prokazatelně ke dni 19. 8. 2019, čímž spáchala přestupek dle § 88 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny,
 - c) tím, že porušila podmínku č. 1 rozhodnutí o udělení výjimky č. j. SR/0047/PO/2016-8 vydaného dle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny Agenturou ochrany přírody a krajiny České republiky (dále také „Agentura“ či „AOPK“), dle které bude mufloní zvěř chována pouze v bývalé aklimatizační obůrce o velikosti 9 ha, a to minimálně ve dnech 20. 3. 2019, 25. 3. 2019, 26. 3. 2019, 27. 6. 2019 a 1. 7. 2019, čímž spáchala přestupek dle § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny.
3. Za uvedené přestupky byla žalobkyni podle §41 odst. 1 věty druhé zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“) a podle § 88 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny pokuta ve výši 2 000 000 Kč. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí byla žalobkyni dle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích a § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 6 000 Kč.
4. Proti rozhodnutí Inspekce podala žalobkyně blanketní odvolání dne 12. 3. 2021, které doplnila dne 16. 4. 2021.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

5. Žalovaný k odvolání žalobkyně přezkoumal prvostupňové rozhodnutí, přičemž vyšel z kontrolních zjištění ČIŽP zachycených v kontrolním protokole ze dne 19. 6. 2020 a z průběhu správního řízení včetně ústního jednání (14. 9. 2020), při němž byly provedeny důkazy znaleckými posudky Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti, v. v. i. (dále jen „VÚLHM“) z dubna 2019, a RNDr. Věry Koutecké ze září 2019. Dále Inspekce provedla dne 4. 1. 2021 důkazy výpovědí dvou svědků a listinnými důkazy.
6. S odvolacími námitkami žalobkyně se žalovaný vypořádal následovně.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

7. Žalovaný odmítl odvolací námitku vnitřní rozpornosti rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že byla uznána vinnou za 2 přestupky (dle výroku I. a) a I. c)), když tyto nemohou být spáchány současně, neboť pokud Agentura vydala žalobkyni rozhodnutí o výjimce, nemohla být žalobkyně uznána vinnou, že vykonávala zakázanou činnost. Žalovaný uvedl, že povolení výjimky dle § 26 odst. 1 písm. d) na přestupek ve výroku I. a) nemělo vliv, jelikož šlo o rozdílné zákazy, a námitku proto shledal nedůvodnou.
8. K odvolací námitce absence skutkové věty ve výroku I. c) prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že Inspekce popis skutku dostatečně specifikovala uvedením konkrétní podmínky, kterou žalobkyně porušila, a označením času, kdy k porušení této podmínky mělo dojít. Další upřesnění, jakým způsobem k porušení konkrétní podmínky došlo, by bylo s ohledem na znění skutkové podstaty přestupku nadbytečné, stejně jako uvedení místa, které jednoznačně vyplývá právě z konkrétní podmínky.
9. Další námitky, které žalobkyně uplatnila v odvolání, se týkaly nedostatku skutkové věty ve výroku I. c) prvostupňového rozhodnutí, mířily na porušení zásady *ne bis in idem*, potažmo na nesprávnou kvalifikaci přestupku podle výroku I. c) jako přestupku pokračujícího a na nedostatek příslušnosti Inspekce k rozhodování o předmětných přestupcích s tím, že podle ZOPK je k jejich projednání příslušná Agentura.
10. Žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu k určitosti vymezení skutku uvedl, že požadavek na popis skutku v souladu s § 93 odst. 1 písm. a) ZOPK je v daném případě ze strany Inspekce naplněn konkretizací nesplněné podmínky a rozhodnutí, jehož je tato podmínka součástí, a časovým vymezením spáchání přestupku. Další upřesnění, jakým způsobem k porušení konkrétní podmínky došlo, považoval žalovaný s ohledem na znění skutkové podstaty přestupku dle § 88 odst. 2 písm. p) zákona za nadbytečné, stejně jako uvedení místa, které jednoznačně vyplývá z konkrétní podmínky. Dle žalovaného je specifikace skutku dle výroku I. c) natolik jednoznačná, že dostatečně zajišťuje individualizaci skutku tak, aby nemohlo dojít v budoucnu k porušení zásady dvojího trestání. Dle výroku odůvodnění rozhodnutí Inspekce je nepochybné, že projednávaný skutek byl Inspekcí kvalifikován jako přestupek pokračující ve smyslu § 7 zákona č. 250/2016, o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „ZOP“), a tedy nikoliv jako přestupek trvající dle § 8 ZOP, přičemž žalovaný vysvětlil rozdíly v právní kvalifikaci takových přestupků z hlediska způsobu jejich provedení a záměru, přičemž upozornil na rozdílný běh promlčecích lhůt. Dle žalovaného se žalobkyně mylně domnívá, že za trvající nebo pokračující přestupek nemůže být sankcionována, ačkoliv je z její strany i po sdělení obvinění a projednání protiprávní stav stále udržován. Ačkoliv byla žalobkyně již sankcionována Agenturou za porušení podmínek výjimky v období od prosince 2018 do 14. 1. 2019, neznamená to, že po tomto datu může dále beztrestně podmínky výjimky porušovat a za tento přestupek již nemůže být sankcionován kompetentním orgánem ochrany přírody.
11. Žalovaný dále nesouhlasil s názorem žalobkyně, že Inspekce není příslušná k projednání přestupku dle § 88 odst. 2 písm. p) ZOPK. Inspekce dle § 80 odst. 3 ZOPK projednává přestupky podle zákona, přičemž její kompetence jsou dle § 80 odst. 3 věty druhé cit. zákona omezeny pouze v případě, kdy řízení o uložení pokuty zahájil dříve obecní úřad obce s rozšířenou působností, krajský úřad, Agentura nebo správa národního parku. Inspekce je tudíž kompetentní k ukládání sankcí i v případě, že je příslušným orgánem ochrany přírody v dané věci rovněž jiný orgán ochrany přírody, pokud dosud příslušné řízení ve věci přestupku nezahájil.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

12. Žalovaný nicméně dále shledal, že oproti tomu popis skutku dle výroku I. b) prvostupňového rozhodnutí nebyl dostatečný. Protože však na str. 25 prvostupňového rozhodnutí byla jednoznačně specifikována součást přírody, která byla žalobkyní poškozena, žalovaný přistoupil s ohledem na zásadu procesní ekonomie pouze k doplnění tohoto výroku.
13. K námitkám ohledně přestupků ve výroku I. a) a I. c) prvostupňového rozhodnutí se žalovaný po opakované argumentaci, že nejde o dvojí trestání žalobkyně, zabýval vymezením pojmu intenzivní technologie dle § 26 odst. 3 písm. a) ZOPK a vysvětlil, že rozhodující pro podřazení určité činnosti pod pojem intenzivní technologie je skutečnost, zda technologie může způsobit změnu v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystémů, a ne skutečnost, zda ke změně opravdu došlo. Dle žalovaného je obecně známou skutečností, že chov oborní zvěře ve vysoké denzitě překračující povolené stavy způsobuje škody na lesních porostech a nepochybně tak může vést ke změně věkového a prostorového uspořádání složek ekosystému. Předmětná činnost žalobkyně tudíž nepochybně splnila kritéria intenzivní technologie ve smyslu § 26 odst. 3 písm. a) ZOPK.
14. K námitkám žalobkyně, že dle metodického listu bylo nezbytné zohlednit předmět a cíl ochrany zvláště chráněného území stanovený ve zřizovacím výnosu, případně plán péče, žalovaný konstatoval, že předměty a cíle ochrany jsou v případě velkoplošných zvláště chráněných území definovány široce. V případě CHKO Poodří je její poslání dáno § 2 nařízení vlády č. 51/2017 Sb., o CHKO Poodří (dále jen „nařízení vlády“). Dle žalobkyní uváděného metodického listu „je klíčové vymezení cíle a předmětu ochrany chráněného území, z čehož by mělo být zřejmé, zda existence chráněného fenoménu je vázána na probíhající přirozené procesy (ponechané samovolnému vývoji) nebo na hospodařením udržované stádium ekosystému“. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že v daném případě jsou dotčenými chráněnými fenomény dle nařízení vlády lesní a luční porosty, včetně lesních biotopů, které jsou předmětem ochrany soustavy Natura 2000. Hospodaření za využití intenzivních technologií je s ohledem na možné důsledky dané činnosti jednoznačně v rozporu s posláním CHKO Poodří. K absenci hodnocení souladu činnosti žalobkyně s plánem péče o CHKO Poodří žalovaný konstatoval, že i žalobkyní zmiňovaný metodický list uvádí, že „prostředky a činnosti, které mohou způsobit podstatné změny v biologické rozmanitosti a struktuře a funkci ekosystémů na území I. a II. zóny CHKO, nelze v dostatečné podrobnosti stanovit v plánech péče o CHKO“. V plánech péče o CHKO je uveden pouze předmět a cíle ochrany přírody v daném území. Dle žalovaného činnost žalobkyně není v souladu s cíli ochrany CHKO Poodří. Dle žalovaného tudíž není hodnocení činnosti žalobkyně ze strany Inspekce v rozporu s metodickým listem. Metodický list je navíc pouze doporučujícím a nezávazným materiálem pro orgány ochrany přírody. Inspekce při hodnocení činnosti žalobkyně použila podpůrně aktuálnější metodický pokyn z roku 2013. Dle žalovaného jsou možné důsledky chovu zvěře v oboře Inspekci, spočívající v podstatných změnách v biologické rozmanitosti, struktuře funkci ekosystémů, dostatečně vyhodnoceny přezkoumatelnou správní úvahou.
15. Žalobkyně v odvolání dále citovala z metodického listu pasáž týkající se dalších zákazů uvedených v § 26 odst. 3 písm. a) ZOPK, tj. zákazu použití biocidů, změny vodního režimu či provádění terénních úprav značného rozsahu. K těm žalovaný uvedl, že se jedná, jak uvádí i citovaná metodika, o samostatné zákazy bez vztahu na předcházející zákaz intenzivního hospodaření, a že námitka žalobkyně o jejich použití jakožto pomocného kritéria nemá oporu ani v zákoně, ani v předmětném metodickém listu, a je tedy nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

16. K námitce žalobkyně, že výrok prvostupňového rozhodnutí neobsahuje informaci o zjištěném počtu oborní zvěře a druhu této zvěře, žalovaný opakovaně uvedl, že považuje popis skutků dle výroků I. a) a c) prvostupňového rozhodnutí za dostatečný. Počty žalobkyní chované oborní zvěře jsou velmi detailně specifikovány v prvostupňovém rozhodnutí.
17. K tvrzení žalobkyně, že „ze znaleckého posudku VÚLHM přitom vyplynulo, že stanovené stavy mufloní zvěře, tj. 66 ks, se zřejmě od reálu liší maximálně několika málo jednotkami“, žalovaný uvedl, že žalobkyně chybně interpretuje znění tohoto posudku i část odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Z ročních výkazů o honitbě, stavu a lovu zvěře vyplývá, že pro muflony byl stanoven normovaný stav 30 ks. VÚLHM při sčítání zvěře v oboře dne 26. 3. 2019 zjistil 66 ks muflonů, což znamená překročení normovaného stavu o více než 100 %, nikoli tedy o několik málo jednotek. Znalec v závěru posudku připouští chybu sčítání, která se „zřejmě od reálu liší maximálně několika málo jednotkami. Žalobkyní uvedená námitka je tudíž daná vytržením uvedené věty z posudku VÚLHM, přičemž tuto větu nelze použít jako argument zpochybňující množství zjištěných muflonů v oboře včetně všech důsledků z tohoto počtu vyplývajících. Žalovaný považuje výpočty stavů oborní zvěře provedené Inspekcí na základě vlastního sčítání, sčítání VÚLHM a RNDr. Koutecké a analýz mysliveckých statistik za hodnověrné, přičemž konstatuje, že žalobkyně nedoložila žádné důkazy, které by tyto počty zpochybnily.
18. K námitce žalobkyně, že ze znaleckého posudku RNDr. Věry Koutecké nevyplynulo, že by žalobkyně narušila biologickou rozmanitost, strukturu a funkci ekosystémů, a to navíc podstatným způsobem, jak vyžaduje zákon, žalovaný konstatoval, že rozhodující pro podřazení určité činnosti pod pojem intenzivní technologie je skutečnost, zda technologie může způsobit změnu v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystémů. Skutečnost, zda ke změně v konkrétním případě opravdu došlo, tak může mít vliv pouze na stanovení výše pokuty, nikoli na samotné spáchání přestupku dle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK v souvislosti s realizací této činnosti bez výjimky dle § 43 odst. 1 téhož zákona. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobkyně, že z posudku RNDr. Koutecké nevypývá jednoznačná souvislost mezi počtem chované oborní zvěře a dopady na ekosystémy v oboře. RNDr. Koutecká se ve svém posudku zabývá jednotlivými důsledky hospodaření v oboře, přičemž s ohledem na specifika vlivu chovu oborní zvěře jsou tyto důsledky zcela nezaměnitelné s dalšími vlivy např. v důsledku případného nevhodného hospodaření v lese ze strany Lesů České republiky, s. p. Jak již žalovaný konstatoval výše, Inspekce se v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí detailně zabývala důsledky chovu oborní zvěře ve vysoké denzitě. K námitce žalobkyně, že se posudek RNDr. Koutecké nezabývá existencí výjimky, vydané ve zcela rozdílné věci, žalovaný opakovaně konstatoval, že tato výjimka se týká zcela rozdílného zákazu a pro hodnocení existence předmětných přestupků nemá vliv.
19. Žalovaný dále konstatoval, že Inspekce v případě přestupku dle § 88 odst. 2 písm. p) ZOPK Inspekce vyhodnotila závažnost, na rozdíl od zbývajících dvou, pouze jako významnou, a to z důvodu, že nebylo zjištěno, že by žalobkyně muflony do obory aktivně vypustila a mufloní zvěř tvoří jen zlomek celkového počtu v oboře chovaných zvířat. Inspekce při hodnocení závažnosti přestupků dle § 88 odst. 1 písm. a) a § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK sice zohlednila skutečnost, že došlo k negativnímu dotčení cenných lesních ekosystémů, nezohlednila však intenzitu dopadů této činnosti na tyto ekosystémy. Ze závěru posudku RNDr. Koutecké přitom vyplývá, že změny v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystémů nejsou fatální a trvalé, a zlepšením podmínek je možné je v delším časovém

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

horizontu napravit. Dle žalovaného toto opomenutí zohlednění intenzity a rozsahu důsledků činnosti žalobkyně vyplývající jednoznačně ze spisového materiálu má vliv na hodnocení závažnosti předmětných přestupků. Pokud tudíž Inspekce vyhodnotila závažnost u těchto přestupků jako mimořádnou, na základě čehož i při zohlednění dalších okolností stanovila pokutu v horní hranici sazby dané § 88 odst. 3 písm. b) ZOPK, žalovaný při respektování hodnocení všech dalších okolností ze strany Inspekce zhodnotil závažnost přestupků dle § 88 odst. 1 písm. a) a § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK nikoli jako mimořádně závažnou, ale jen jako velmi významnou. Žalovaný jako stěžejní považuje mj. skutečnost, že žalobkyně byla za porušení zákazů na území CHKO Poodří již sankcionována a dalšího porušení se dopouštěla aktivně, dlouhodobě, na základě vlastního rozhodnutí, a to navzdory upozornění. Žalovaný rovněž shodně s Inspekcí považuje za nepřijatelné, aby subjekt, který je vzdělávací institucí a oboru provozuje jako účelové zařízení pro výuku studentů a zajišťování vědeckovýzkumné činnosti, opakovaně porušoval zákon. Žalovaný tedy provedl snížení výše pokuty o 1/4, tj. na 1 500 000 Kč.

III. Žaloba

20. Žalobkyně v podané žalobě nejprve namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů pro jejich vnitřní rozpornost, kdy uvedla, že zákon o ochraně přírody a krajiny rozlišuje dva přestupky: nezákonné hospodaření na vybraných pozemcích bez výjimky dle § 43 odst. 1 ZOPK a nesplnění podmínek výjimky udělené dle § 43 ZOPK. Dle žalobkyně absolutní neobstarání si potřebné výjimky je materiálně závažnějším jednáním než porušení části podmínek udělené výjimky. Zároveň je dle žalobkyně z povahy přestupků zřejmé, že nemohou být spáchány oba zároveň, jak je jí kladeno za vinu. Žalobkyně měla výjimku vyřízenou; pouze částečně porušila její podmínky (což ovšem označila také za sporné). Žalobkyně se tedy nemohla dopustit přestupku dle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK. Žalobkyně v dobré víře spoléhala na rozhodnutí o výjimce. Došlo k porušení zásady ochrany nabytých práv. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí uvedl, že povolení výjimky dle § 43 odst. 1 zákona ze zákazu dle § 26 odst. písm. d) nemůže mít vliv na přestupek spáchaný jednáním bez výjimky, nijak se však nevypořádal s argumentací, že oba přestupky nelze spáchat zároveň.
21. Žalobkyně dále namítla nedostatky týkající se výroků jednotlivých přestupků, ve vztahu k nimž vždy buď k jednotlivým přestupkům zvlášť nebo společně ke všem přestupkům uváděla nezákonnosti, jejichž sled městský soud zachoval dle podané žaloby.
22. K přestupku dle § 88 odst. 2 písm. p) uvedeného ve výroku I. c), které spatřovala v tom, že výrok zcela postrádá skutkovou větu. Není uvedeno, jakým jednáním žalobkyně porušila podmínku č. 1 výjimky. Výrok sice obsahuje čas spáchání, ale chybí místo a způsob spáchání. Vymezení konkrétních dnů je pak v rozporu s uvedením, že jde o pokračující a trvající přestupek.
23. Ve vztahu k přestupkům dle § 88 odst. 2 písm. a) a n) a p), tj. ke všem výroků rozhodnutí žalobkyně postrádala konkretizaci výroků s tím, že výrok musí obsahovat informaci o zjištěném počtu oborní zvěře a druhu této zvěře. Čas spáchání přestupku sice výrok obsahuje, nicméně vymezení konkrétních dnů je v rozporu s odůvodněním, kde je uvedeno, že jde o pokračující a trvající přestupek. Doplněn byl na základě odvolacích námitek pouze výrok I. b). Ten ale stále neobsahuje informaci o tom, jakým konkrétním jednáním měla žalobkyně změnit dochovaný stav CHKO Poodří. U všech tří přestupků pak žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

postrádá ve výročí informací o zjištěném počtu a druhu oborní zvěře a má za to, že to může vést k jejímu opětovnému trestání za stejné jednání.

24. Žalobkyně dále k přestupku podle § 88 odst. 2 písm. p) zákona ve výroku ad I. c) namítala porušení zásady *ne bis in idem*, tj. že nedodržováním podmínek platné výjimky v období mezi začátkem prosince 2018 do 14. 1. 2019 se souběžně zabývala také Agentura, která již za to žalobkyni uložila pokutu ve výši 30 000 Kč. Žalovaná tak tedy rozhodovala podruhé o téže věci. Ve vztahu k uvedenému přestupku žalobkyně také poukázala na to, že jak Inspekce, tak žalovaný považovali uvedený přestupek za přestupek pokračující, avšak pokud se jedná o pokračující přestupek, pak jde o jedno právní jednání, které spočívá ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu (dle žalobkyně zřejmě v neopraveném plotu, což ovšem nelze z výroku dle žalobkyně vyčíst), tudíž byla žalobkyně za jeden pokračující přestupek obviněna a potrestána dvakrát. To dovozuje z toho, že Inspekce uznala žalobkyni vinou z porušení podmínky č. 1 ve dnech „20. 3. 2019, 25. 3. 2019, 26. 3. 2019, 27. 6. 2019 a 1. 7. 2019“, zatímco Agentura uznala žalobkyni vinou ze spáchání téhož přestupku „mezi začátkem prosince 2018 do 14. 1. 2019“.
25. Vzápětí žalobkyně uvedla, že Inspekce považuje tento přestupek za přestupek trvající a hovoří o jednotlivých dílčích útocích (poslední dílčí útok měl být spáchán dne 1. 7. 2019), z čehož lze dovodit, že těmito dílčími útoky se myslí „pohyb zvěře mimo oboru“. „Pohyb zvěře mimo oboru“ ovšem nemůže být považován za jednotlivé dílčí útoky, neboť těmito útokům zcela chybí základní znak jednání, tj. vůle. Naopak „neopravení plotu“ lze považovat za opomenutí, tj. jednání. Z tohoto důvodu se tedy musí jednat nikoli o pokračující delikt páchaný dílčími útoky, protože v takovém případě musí každý útok samostatně naplňovat veškeré základní znaky přestupku, což ovšem v daném případě nebylo splněno. Teoreticky by se mohlo jednat o udržování protiprávního stavu, tj. neopravení plotu, nicméně v takovém případě za tento delikt již byla žalobkyni uložena pokuta. Pokud měl úmysl žalobkyně spočívat v „neopravení plotu“, pak daný přestupek nemůže být hodnocen jako přestupek pokračující, ale naopak trvající (udržování protiprávního stavu). V takovém případě jde o zásadní vadu, která má vliv právě na hodnocení, zda žalobkyně byla trestána za jeden skutek (neopravení plotu) dvakrát. Podmínkou tohoto postupu je, aby ve výroku rozhodnutí bylo vždy přesně vymezeno, za jaké časové období, po které protiprávní stav trvá (je pachatelem udržován), se správní trest ukládá. V přestupku dle § 88 odst. 2 písm. p) ve výroku I. c) takové vymezení zcela chybí, neboť dny, kdy mělo dojít k porušení dané povinnosti, jsou uvedeny jen příkladmo pro „zasazení do časového rámce několika měsíců (v nichž probíhala kontrola Inspekce a následné dokazování v rámci správního řízení)“. Třetí přestupek neobsahuje jasné a určité časové vymezení skutku tak jako první přestupek, proto došlo k porušení zásady *ne bis in idem*. Navíc pokud by šlo o trvající delikt, pak by další řízení, týkající se jednání páchaného po zahájení řízení Agenturou, musela vést právě ona. Žalobkyně v tomto ohledu namítla překročení pravomoci ze strany Inspekce, když k projednání přestupku dle § 88 odst. 2 písm. p) ZOPK ve vztahu k porušení podmínek rozhodnutí o výjimce je příslušná dle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích ve spojení s § 75 odst. 1 písm. e), § 78 odst. 1 a § 88 odst. 4 ZOPK Agentura, nikoli Inspekce.
26. Žalobkyně dále uvedla námitky k přestupkům dle § 88 odst. 2 písm. n) a § 88 odst. 1 písm. a) vymezeným ve výroku ad I. a) a I. b), týkajících se chovu zvěře jako hospodaření ve smyslu intenzivní technologie ve smyslu § 26 odst. 3 písm. a) ZOPK. Žalobkyně uvedla, že znalkyně nevyhodnotila ani možnost podstatného narušení biologické rozmanitosti, struktury a funkce ekosystémů, respektive nikde nekonstatuje, že takové narušení může způsobit právě

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

chov zvěře nad rámec počtu povoleného výjimkou. Jde o zásadní vadu posudku, neboť chov zvěře v rozsahu povoleném výjimkou nepochybně ovlivňuje daný ekosystém a žalobkyně za to nemůže být trestána. Žalobkyně trvá na tom, že její činnost není možné podřadit pod termín intenzivní technologie. Kromě pomocného kritéria ostatních zakázaných činností postavených podle žalobkyně na roveň tomuto hospodaření je nutné prokázat podstatné narušení ekosystému. K němu nedochází u každého zásahu, tím spíše pak ne u chovu povoleného na základě výjimky, jak jej vymezily Inspekce i žalovaný. Žalobkyně opakuje, že vzhledem k intenzitě zásahu nelze považovat tento chov za srovnatelný s ostatními zmíněnými činnostmi (změna vodního toku, výstavba rodinného domu, celoplošné hnojení či absolutním nahrazení hlavní dřeviny jinou). Zákon o ochraně přírody a krajiny navíc v případě CHKO vyžaduje podstatné změny v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystému, nikoli jakékoli změny. Žalovaný se vůbec nezabýval existencí příčinné souvislosti mezi vyšším počtem zvěře a tvrzenými dopady na biodiverzitu a ekologickou stabilitu. Posudek se zabýval pouze chovem zvěře (obecně); nezohlednil tedy existenci rozhodnutí o výjimce, neboť je zřejmé, že vliv na biodiverzitu a ekologickou stabilitu by měla i zvěř chovaná v povolených počtech.

27. Závěrem žalobkyně namítla nepřiměřenou tvrdost byt' již snížené pokuty ve výši 1 500 000 Kč. Uhrazení této pokuty pro žalobkyni znamenalo změnu veřejného rozpočtu, neboť žalobkyně hospodaří jako vysoká škola s veřejnými penězi. Ačkoli pokuta není pro žalobkyni likvidační, ohrozila její investiční projekty. Žalobkyně tedy zdvořile požádala soud, aby eventuálně alespoň snížil pokutu, popř. rozhodl o upuštění o potrestání, a to z důvodu její nepřiměřené výše vzhledem k polehčujícím okolnostem (zejména existenci výjimky).
28. Žalobkyně tedy navrhla, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak prvostupňové rozhodnutí, alternativně snížil pokutu nebo upustil od potrestání.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

29. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě k námitce nepřezkoumatelnosti a vnitřní rozpornosti výroku prvostupňového rozhodnutí poukázal na to, že se již k totožným námitkám vyjádřil v napadeném rozhodnutí, kde vysvětlil, že § 26 ZOPK obsahuje výčet rozdílných zákazů, přičemž dle § 43 odst. 1 téhož zákona lze pro každý jednotlivý zákaz daný konkrétním odstavcem a písmenem § 26 zákona povolit výjimku, ačkoli je v § 43 odst. 1 zákona uveden pouze § 26 bez další specifikace zákazů. Žalobkyni byla Agenturou povolena výjimka ze zákazu dle § 26 odst. 1 písm. d), nikoli však z § 26 odst. 3 písm. a) ZOPK, proto nemá na přestupek dle § 88 odst. 1 písm. n) vliv. Žalovaný ani Inspekce přitom nezpochybňují práva žalobkyně nabytá v souvislosti s vydáním výjimky. Považuje však za mylný názor žalobkyně, že ji povolení výjimky opravňuje k porušování dalších zákazů daných § 26 odst. 1 až 3 ZOPK.
30. Žalovaný setrval na tom, že ve výroku I. c) prvostupňového rozhodnutí je popis skutku specifikován v souladu s § 93 odst. 1 zákona o přestupcích. Další upřesnění, jakým způsobem k porušení konkrétní podmínky došlo, žalovaný označil s ohledem na znění skutkové podstaty přestupku dle § 88 odst. 2 písm. p) ZOPK za nadbytečné, stejně jako uvedení místa, které jednoznačně vyplývá z konkrétní podmínky. Žalovaný považuje za zcela nereálné i neúčelné zjišťovat, ve kterých místech se konkrétně zvěř vyskytovala.
31. Žalovaný poukázal na skutečnost, že přestupek dle § 88 odst. 1 písm. a) ZOPK specifikovaný výrokem I. b) napadeného rozhodnutí je provázaný s přestupkem dle § 88 odst. 2 písm. n)

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

zákonu specifikovaným výrokem I. a). Ve výroku I. a) prvostupňového rozhodnutí je přitom uveden čas (od 31. 3. 2014 do 25. 3. 2019) i způsob spáchání (chov neúměrně vysokého počtu zvěře). Požadavek žalobkyně na přesné počty chované zvěře jako součást výroku je nedůvodný, neboť v případě přestupku dle § 88 odst. 1 písm. a) i přestupku dle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK nemá na spáchání těchto přestupků vliv přesný počet zvěře, ale skutečnost, zda činnost žalobkyně v prvním případě poškodila součást přírody, ve druhém případě, zda je tato činnost intenzivní technologií ve smyslu § 26 odst. 3 písm. a) zákona.

32. Žalovaný dále označil za nepochybné, že v případě přestupku dle § 88 odst. 2 písm. p) projednávaný skutek dle výroku I. c) byl Inspekcí kvalifikován jako přestupek pokračující. Protiprávní jednání žalobkyně nespočívalo v neopravení plotu, jak uvedla žalobkyně, ale v chovu zvěře mimo vyhrazenou obůrku v rozporu s výjimkou Agentury. Pobyt zvěře v jiném chovném zařízení ve vlastnictví žalobkyně, tj. oboře, v důsledku jejího úniku vlivem „neopraveného plotu“, je totiž zcela nepochybně stále chovem zvěře, ale mimo místo definované výjimkou Agentury. V případě trvajících přestupků by Inspekce musela prokázat chov zvěře mimo aklimatizační obůrku po celé vymezené období, což se ovšem nestalo. Inspekce prokázala chov zvěře v oboře, tj. mimo aklimatizační obůrku, pouze v konkrétních dnech, které jsou uvedeny ve výroku prvostupňového rozhodnutí, a to plně v souladu s požadavkem na jednoznačnou specifikaci skutku dle § 93 odst. 1 zákona o přestupcích. Chov zvěře mimo vyhrazené místo v těchto konkrétních dnech v daném případě představuje jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem, které naplňují skutkovou podstatu stejného přestupku, které jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Žalovaný dále konstatoval, že ačkoliv byla žalobkyně již sankcionována Agenturou za porušení podmínek výjimky v období od prosince 2018 do 14. 1. 2019, neznamená to, že po tomto datu může dále beztestně podmínky výjimky porušovat a za tento přestupek již nemůže být sankcionována. Žalovaný rovněž nesouhlasí s názorem žalobkyně, že pokud Agentura klasifikovala daný přestupek žalobkyně jako trvajících, další protiprávní jednání žalobkyně musí být vyhodnoceno rovněž jako trvajících přestupek.
33. Žalovaný oponoval namítanému překročení kompetence. Uvedl, že Inspekce je kompetentní k ukládání sankcí i v případě, že je příslušným orgánem ochrany přírody v dané věci rovněž jiný orgán ochrany přírody, pokud dosud příslušné řízení ve věci přestupku nezačal.
34. Žalovaný dále zdůraznil, že z § 26 odst. 3 písm. a) ZOPK jednoznačně vyplývá, že rozhodující pro podřazení určité činnosti pod pojem intenzivní technologie je skutečnost, zda technologie může způsobit změnu v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystémů, a ne skutečnost, zda ke změně v konkrétním případě opravdu dojde či nikoliv. Chov oborní zvěře ve vysoké denzitě překračující povolené (normované) stavy nepochybně může vést ke změně věkového a prostorového uspořádání složek ekosystému, a to v důsledku skutečnosti, že spárkatá zvěř preferuje jako potravu především mladé dřeviny a dvouděložné byliny. Škody zvěří na lesních porostech v důsledku jejich vysokých stavů jsou přitom obecně známou skutečností. Dále může docházet k nepřímému systematickému odstraňování určitého přírodního společenstva daného ekosystému a tím snižování biologické rozmanitosti tohoto ekosystému, změnou přírodních podmínek v ekosystému, a to např. eutrofizací půdy výkaly, která vede k nahrazení původních bylin nitrofilními rostlinami, či ničení vegetačního krytu sešlapem. Předmětná činnost žalobkyně tudíž nepochybně splňuje kritéria intenzivní technologie ve smyslu § 26 odst. 3 písm. a) zákona,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

když může vést k podstatné změně biologické rozmanitosti, struktury a funkce ekosystémů. Skutečný dopad chovu oborní zvěře v daných počtech v konkrétním období na zvláště chráněné území má vliv pouze na stanovení výše pokuty. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobkyně, že ze znaleckého posudku nevyplývá jednoznačná souvislost mezi počtem chované oborní zvěře a dopady na ekosystémy v oboře. Znalecký posudek se zabývá jednotlivými důsledky hospodaření v oboře, přičemž s ohledem na specifika vlivu chovu oborní zvěře jsou tyto důsledky zcela nezaměnitelné s dalšími vlivy např. v důsledku případného nevhodného hospodaření v lese ze strany Lesů České republiky, s. p.

35. Žalovaný tedy navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Rozsudek Městského soudu v Praze ve věci ze dne 28. 7. 2023

36. Soud o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 28. 7. 2023, č. j. 9 A 98/2021-5 tak, že podanou žalobu zamítl.
37. Soud v odůvodnění uvedeného rozsudku s odkazem na zákonná ustanovení, jejichž porušení vedlo k posouzení spáchání jednotlivých přestupků, přdestřel skutkové podstaty zákazů dle § 26 odst. 3 písm. a) a § 26 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně přírody a krajiny s tím, že tyto jsou legislativně a také dle cíle chráněného zájmu samostatnými skutkovými podstatami zakázaných činností, které z hlediska chráněných zájmů a podmínek povolování výjimek nelze ztotožňovat ani zaměňovat. Zatímco podle § 26 odst. 1 písm. d) cit. zákona se zákaz týká záměrného rozšiřování geograficky nepůvodních druhů a rostlin, tedy způsobu činnosti založené na určitém záměru, sledu a cíli týkajících se jiných než původních rostlin a živočichů, ve vztahu k nimž je třeba výjimku z porušení zákazu posoudit, činnost zakázaná dle § 26 odst. 3 písm. a) se týká hospodaření způsobem, který se projeví s následkem řady změn v ekosystémech, poškozování původního povrchu nebo v jiných vodních či terénních změnách dle cit. ustanovení. Proto nelze předpokládat ani ztotožňovat, že udělení jedné z uvedených výjimek dopadá i na jiné zakázané činnosti uvedené ve výčtech v odst. 1, 2 a 3 ustanovení § 26, je-li ustanovení § 26 jako celek uvedeno v § 43, umožňujícím stanovení různých výjimek ze zakázaných činností.
38. Soud byl tedy toho názoru, že povolení výjimky z jakéhokoliv zákazu dle § 26 skutečně neopravňuje žalobkyni k tomu, aby porušovala jiné zákazy uvedené v § 26. Žalobkyně se proto dle soudu nemohla dovolávat zásady ochrany nabytých práv, když k činnosti dle § 26 odst. 3 písm. a) výjimku udělenou vůbec neměla. Uvedenou žalobní námitku žalobkyně uplatnila opakovaně i v odvolání ve správním řízení, žalovaný se s ní dostatečně vypořádal a jeho závěr, že povolení výjimky dle § 43 odst. 1 ze zákazu dle § 26 odst. 1 písm. d) zákona nemůže mít na předmětný přestupek dle § 88 odst. 2 písm. n) ve výroku I. a) žádný vliv, byl dostatečně srozumitelný, ve vztahu k přestupku dle § 88 odst. 2 písm. p) ve výroku I. c), v němž se jednalo o porušení rozhodnutí o výjimce z jiného zákazu, nebyl rozporný a současně tím ani nezpůsobil porušení zásady „ne bis in idem“. Žalobkyně byla prvním přestupkem uznána vinnou činností spočívající v jednání bez příslušného povolení – bez udělené výjimky, udělené orgánem ochrany přírody, a třetím přestupkem za jednání, jímž nerespektovala podmínky nopak jiné udělené výjimky, tedy byla uznána vinnou za odlišné skutkové podstaty přestupků.
39. Soud se dále v původním řízení ve svém rozsudku vypořádal s námitkami neurčitosti výroků u jednotlivých přestupků (v bodech 50–59) včetně dostatečného zjištění počtu chované spárkaté zvěře nad rámec normovaného stavu a posouzení nežádoucího hospodaření podřaditelného pod pojem intenzivní technologie s dopadem do přírody a krajiny.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

40. V souvislosti s prvním přestupkem dle § 88 odst. 2 písm. n) cit. zákona, spočívajícím v chování neúměrného počtu spárkaté zvěře *v oboře bez povolení*, soud zhodnotil i druhý přestupek spáchaný podle § 88 odst. 1 písm. a), který spočíval v *poškození součásti přírody a nedovolené změně dochovaného stavu v chráněném území CHKO* právě neúměrným chovem spárkaté zvěře, avšak současně i s uvedenými následky na dochovaném stavu.
41. Soud v rozsudku uvedl, že skutková věta druhého přestupku je evidentně přestupkem provázaným s prvním přestupkem dle § 88 odst. 2 písm. n) ve výroku I. a) ve způsobu činnosti, avšak odlišuje se následky, před nimiž skutková podstata druhého přestupku poskytuje rovněž zákonnou ochranu s možností sankce. Vyhodnocení činnosti s uvedenými následky, které spočívají v poškození součásti přírody v CHKO, v nedovolených změnách a ohrožení dochovaného stavu, vyplývají z podkladů a důkazů správního řízení a také ze znaleckého posudku RNDr. Koutecké a jejich hodnocení a závěrů převzatých Inspekcí a následně právně rovněž dostatečně odůvodněných na str. 22–25 rozhodnutí Inspekce. Soud žalobkyni vysvětlil, že povolená výjimka ze zákazu záměrného rozšiřování geograficky nepůvodních druhů rostlin a živočichů zaměřená na zúžený kontrolní chov, jejíž porušení bylo předmětem třetího přestupku dle § 88 odst. 2 písm. p) cit. zákona nemohla konvalidovat neúměrně vysoký chov oborní zvěře v dané oblasti CHKO. Soud srovnal, že skutková podstata třetího přestupku spočívala v porušení podmínky č. 1 konkrétního rozhodnutí o udělení výjimky, které vydala Agentura pod č. j. SR/0047/PO/2016-8 podle § 43 ZOPK a která byla povolena toliko ve vztahu k mufloní zvěři a stanovila, že mufloní zvěř bude chována pouze v bývalé aklimatizační obůrce o velikosti 9 ha. Kromě uvedeného stanovila ještě další podmínky chovu muflonů v tomto prostoru. Výjimka byla udělena s platností do 31. 12. 2021. Oproti tomu, žalobkyně v jednotlivých dnech uvedených ve výroku I. c) rozhodnutí Inspekce nedodržovala podmínku č. 1 udělené výjimky pro chov muflonů.
42. Soud v původním řízení nevešel ani na další námitky žalobkyně směřující do posouzení povahy přestupku dle § 88 odst. 2 písm. p) zákona, odkazující na porušení zásady „ne bis in idem“, když žalobkyně považovala tentýž přestupek dle § 88 odst. 2 písm. p) za trvající, a tedy již postižený Agenturou v jejím rozhodnutí.
43. Soud však ověřil, že rozhodnutí Agentury č. j. SR/0019/PO/2019-4 bylo vydáno dne 13. 5. 2019 a žalobkyně jím byla shledána vinnou zčásti ze spáchání téhož přestupku porušení podmínky č. 1 rozhodnutí o výjimce v období mezi začátkem roku 2018 do 14. 1. 2019, tj. dlouho před tím, než za porušení téže podmínky č. 1 povolení o výjimce byla žalobkyně uznána vinnou ve dnech uvedených ve výroku I. c) rozhodnutí Inspekce v této věci a že tedy šlo o postižení za jiný stav než jsou dílčí útoky zjištěné Inspekcí v uvedených dnech, porušující vydané povolení, které tak nelze považovat za jeden přestupek trvající.
44. Soud v původním řízení, vycházející ze znění § 7 a § 8 zákona č. 250/2016 Sb., uvedl a srovnal skutkové podstaty trvajícího a pokračujícího přestupku a vyložil, že jednání žalobkyně má povahu přestupku pokračujícího, neboť porušení výjimky nebylo žalobkyní provedenou kontrolou zjištěno jako trvalé, když podstatou jednání porušujícího výjimku byl pohyb muflonů mimo aklimatizační obůrku a takový pohyb byl jako porušení povolení o výjimce zjištěn prokazatelně jen v konkrétních dnech kontrolních úkonů Inspekce. Žalobkyně nemohla být postižena za jednání, k němuž nemuselo dojít, které nebylo doloženo a které by případně trvalo i po dobu od 14. 1. 2019, což je poslední datum porušení zjištěné v předchozí době Agenturou. Soud se proto shodně s Inspekcí i se žalovaným shodl na tom, že Inspekce posoudila jednání, které je přestupkem proti udělené výjimce, jako pokračování v přestupku jednotlivými dílčími útoky, které jsou stěžejní pro průkaznost přestupku i jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

závažnost. V případě pokračování přestupku je mezníkem oddělujícím jeden pokračující přestupek od druhého jakýkoliv kontrolní úkon ze strany příslušného orgánu, který přestupek projednává. K uvedenému soud odkázal na srovnání s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu v rozsudcích č.j. 8A 33/2014-39 nebo obdobně v rozsudku č.j. 4 As 268/2015. Soud pak považoval za zcela jednoznačné odůvodnění Inspekce, proč považuje uvedený přestupek za pokračující, a to způsobem provedení, blízkostí časovou a souvislostí k předmětu porušení (úniky muflonů z obůrky). Uvedl, že žalobkyně v žádném případě nebyla postižena za „trvalé“ neopravení plotu, jak se domnívá, neboť toto může představovat jen možnou příčinu či jednu z příčin nedodržení podmínky výjimky a nepovoleného stavu. Soud proto nevěšel na námitku porušení zásady „ne bis in idem“, neboť postižení žalobkyně za obdobný přestupek v minulosti nemohlo mít vliv na to, že žalobkyně nemůže být za obdobné dílčí, pokračující útoky v budoucnosti taktéž postižena (viz body 68–72 původního rozsudku Městského soudu v Praze v této věci).

45. V souvislosti s uvedeným pak městský soud s odkazem na ust. § 80 odst. 3 ZOPK platného v rozhodné době neshledal důvodnou námitku překročení pravomoci Inspekce k uložení sankce v nové skutkové věci, když Agentura přestupkové řízení k dřívějšímu skutkovému stavu již dokončila.
46. Soud neshledal ani vybočení žalovaného ze správního uvážení ohledně výše pokuty, kterou udělil za uplatnění zásady absorpce, kdy náležitě odůvodnil jednotlivá jednání žalobkyně a jejich závažnost. Sám vyhodnotil také nižší intenzitu dopadů jednání žalobkyně na základě znaleckého posudku RNDr. Koutecké, což se odrazilo v podstatném snížení pokuty o 500 000 Kč v napadeném rozhodnutí.
47. Soud ve svém původním rozsudku nevěšel na návrh moderačního práva, když s ohledem na zohlednění závažnosti jednání a moderační pokuty žalovaným a zejména na okolnosti již dřívějšího porušení práva žalobkyní, neshledal vyšší pokuty za nespravedlivou a dále ani za likvidační. Uvedl, že jestliže uložené pokuty ohrožují žalobkyni v jejích investičních projektech, jde o situaci, o které žalobkyně již věděla a mohla ji předejít.
48. Z uvedených důvodů městský soud v původním řízení žalobu zamítl.

VI. Řízení před Nejvyšším správním soudem

49. Ke kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 12. 2024, č. j. 8 As 212/2023-45 zrušil uvedený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2023, č. j. 9 A 98/2021-51 pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Tuto vadu shledal ve dvou rovinách vypořádání žalobních námitek městským soudem.
50. V první rovině shledal nepřezkoumatelnost v reakci městského soudu na část žalobní argumentace v bodě 72 napadeného rozsudku, kde městský soud uvedl, že : *„Není pravdou, jak uvádí žalobkyně, že Inspekce posoudila přestupek podle § 88 odst. 2 písm. p) ve výroku I.c) jako přestupek trvající. Inspekce na str. 35 svého rozhodnutí zcela jednoznačně odůvodnila, proč považuje uvedený přestupek za pokračující, a to způsobem provedení, blízkostí časovou a souvislostí k předmětu útoku (úniky muflonů z obůrky)“* a že: *„žalobkyně nebyla postižena za „trvalé“ neopravení plotu, neboť to mohlo představovat jen jednu z možných příčin nedodržení výjimky.“* Nejvyšší správní soud městskému soudu vytkl, že ke zbývajícím argumentaci stěžovatelky (zde žalobkyně), kterou věcně sporovala závěry o tom, proč se nejednalo o pokračující přestupek, proč každý z dílčích útoků nenaplňoval základní znaky přestupku a s tím související otázkou zavinění stěžovatelky, se však nevyjádřil. Nejvyšší správní soud

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

uvedl, že městský soud ustal na závěru, že není pravdou, jak uvedla stěžovatelka, že Inspekce posoudila třetí přestupek jako trvajících, když bylo zřejmé, že argumentace žalobkyně se vymezovala právě proti tomu, že správní orgány třetí přestupek posoudily jako pokračující a zjevně tak šlo ze strany žalobkyně o chybu. Následně pak měl městský soud jen uzavřít, že nedošlo k porušení zásady *ne bis in idem*. S ohledem na uvedené dle Nejvyššího správního soudu v rozsudku městského soudu chybí věcný přezkum správnosti závěru správních orgánů v reakci na řádně uplatněné žalobní námitky stran povahy třetího přestupku, zda se jednalo o přestupek pokračující. Podle Nejvyššího správního soudu je na městském soudu, aby se touto otázkou zabýval přezkoumatelným způsobem jako první. S tím následně souvisí i námitka, že nesprávné posouzení jednání stěžovatelky mělo za následek porušení zásady *ne bis in idem*. Odpověď na tuto kasační námitku proto závisí na tom, zda městský soud třetí přestupek posoudí jako pokračující, či jako trvajících.

51. V druhé rovině Nejvyšší správní soud shledal nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu v tom, že se tento soud nevyrovnal se žalobkyní namítanými vadami znaleckého posudku, z něhož nemělo vyplynout, že by právě chov zvěře nad rámec počtu povoleného výjimkou mohl podstatně narušit biologickou rozmanitost, strukturu a funkci ekosystému, jelikož tuto výjimku znalkyně zcela opomenula. Dle stěžovatelky je zřejmé, že i chov zvěře v rozsahu povoleném výjimkou také může nějakým způsobem ovlivňovat ekosystém obory. Podle Nejvyššího správního soudu městský soud odkázal pouze na znalecký posudek v souvislosti s vypořádáním námitek nedostatečné určitosti skutkových vět výroku rozhodnutí Inspekce (bod 61) či v souvislosti s výší uložené pokuty (bod 80 napadeného rozsudku). Nijak však nevysvětlil, proč není důvodná námitka vznesená na straně 9 žaloby, tedy že se znalkyně ani žalovaný nezabývali rozhodnutím o výjimce v kontextu toho, že vliv na biodiverzitu a ekologickou stabilitu nepochybně může mít i zvěř chovaná v povolených počtech. Nejvyšší správní soud tedy postrádal na část žalobních námitek implicitní dostatečnou odpověď.

VII. Řízení o žalobě po rozsudku Nejvyššího správního soudu

52. Městský soud v Praze, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu přistoupil k zevrubnějšímu posouzení a odůvodnění, proč nevešel ani na uvedené dvě roviny žalobních námitek.
53. A) K námitce žalobkyně o porušení zásady „*ne bis in idem*“ v důsledku kvalifikace přestupku dle § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny žalovaným jako přestupku pokračujícího.
54. Soud nevešel na námitky žalobkyně směřující do posouzení povahy přestupku dle § 88 odst. 2 písm. p) ve výroku I. c) s odkazem na porušení zásady „*ne bis in idem*“. Žalobkyně porušení této zásady spatřovala v tom, že již byla za stejný přestupek uznána vinnou rozhodnutím Agentury č. j. SR/0019/PO/2019-4 a byla jí uložena pokuta ve výši 30 000 Kč za porušení podmínky č. 1, 2 a 8 uvedeného rozhodnutí. V této souvislosti přdestřela, jak na povahu tohoto přestupku nahlíží Inspekce a jak žalovaný, a z obsahu tohoto žalobního bodu lze usuzovat na to, že žalobkyně považuje přestupek dle § 88 odst. 2 písm. p) za trvajících, a tedy již postižený Agenturou v jejím rozhodnutí (k tomu porušení zásady „*ne bis in idem*“).
55. Soud poukazuje na to, že kvalifikaci třetího přestupku podle § 88 ods. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody krajiny (výrok I. c) rozhodnutí Inspekce) jako přestupku pokračujícího se věnoval již od bodu 65 původního rozsudku, nikoliv pouhým dodatkem v bodu 72, z něhož nemohla žalobkyně usuzovat na to, že soud vešel na jí chybně uvedený termín „přestupek

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

trvající“, neboť v předešlých odstavcích městský soud zcela zjevně právně i skutkově hodnotil, že jde o přestupek pokračující. To výslovně právě z důvodu provázanosti této námitky s námitkou porušení zásady „ne bis in idem“. Nicméně při respektování náhledu Nejvyššího správního soudu a jeho apelu na implicitní, dostatečné vypořádání kvalifikace přestupku městský soud v novém posouzení v této věci navázal na konkrétní skutková zjištění ve vztahu k udělení výjimky v bodech 62 – 67 původního rozsudku a na právní podstatu jednání uvedenou v bodech 68 – 71 původního rozsudku, která nebyla Nejvyšším správním soudem rozporována, jen byla shledána nedostatečnou ve vztahu k námitkám žalobkyně.

56. Městský soud tedy předně opakuje to, co bylo již jako výchozí a podstatné uvedeno v jeho původním rozsudku pro posouzení, že třetí přestupek, tj. přestupek podle § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny byl přestupkem pokračujícím a nikoliv trvajícím.
57. Podle § 7 zákona č. 250/2016 Sb. pokračováním v přestupku se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují skutkovou podstatu stejného přestupku, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku.
58. Podle § 8 zákona č. 250/2016 Sb. za trvajícím přestupkem je považován takový přestupek, jehož znakem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu nebo jednání pachatele spočívající v udržování protiprávního stavu, který nebyl pachatelem vyvolán.
59. Z citované právní úpravy vyplývá, že zatímco znaky pokračujícího přestupku, spočívající *ve stejném provedení, v blízké časové souvislosti i v předmětu útoku* jsou dány jednotlivými dílčími časovými útoky, kdy mezníkem spáchání přestupku je jakýkoliv kontrolní úkon příslušného orgánu, který přestupek projednává, trvajícím přestupkem je činem, jímž pachatel udržuje protiprávní stav po celou rozhodnou dobu.
60. Takové konstatní udržování protiprávního stavu žalobkyně od r. 2018 až do doby posledních kontrolních zjištění Inspekce v dané věci rozhodně pro posouzení přestupku dle § 88 odst. 2 písm. p) cit. zákona nebylo zjištěno a prokázáno. K námitce zásadou „ne bis in idem“ soud jen upřesňuje, že žalobkyně byla za tento přestupek sankčně postižena konkrétně za porušení podmínky *udělené* výjimky k chovu jen muflonů zvěře v aklimatizační obůrce, nikoliv za přestupek, který by se týkal neúměrně vysokého chovu spárkaté zvěře v oboře Poodří Kunín bez udělení výjimky.
61. Podle § 88 odst. 2 písm. p) ZOPK se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že neplní podmínky výjimky udělené podle § 43 a 56 nebo podmínky souhlasu podle § 44 a 57.
62. V souzené věci je skutková podstata přestupku zcela jednoznačně vymezena porušením podmínky č. 1 konkrétního rozhodnutí o udělení výjimky, které vydala Agentura pod č. j. SR/0047/PO/2016-8 podle § 43 ZOPK. Soud ze spisu ověřil, že jde o rozhodnutí Agentury ze dne 6. 10. 2016 o povolení výjimky ze zákazu podle § 26 odst. 1 písm. d) zákona. Výjimka byla dle podmínky 1. povolena toliko ve vztahu k mufloní zvěři z důvodu zabezpečení výuky studentů VFU Brno a vědecko-výzkumné činnosti a stanovila, že mufloní zvěř bude chována pouze v bývalé aklimatizační obůrce o velikosti 9 ha. Kromě uvedeného stanovila ještě další podmínky chovu muflonů v tomto prostoru. Výjimka byla udělena s platností do 31. 12. 2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

63. Ve vztahu k udělení výjimce žalobkyně v jednotlivých dnech uvedených ve výroku I. c) nedodržovala podmínku č. 1 udělení výjimky, což bylo zjištěno a zaznamenáno na základě kontrolních šetření v terénu s uvedením počtu kusů muflonů, kteří se pohybovali mimo aklimatizační obůrku
64. Předmětným přestupkem bylo jednání, jímž žalobkyně porušila podmínku stanovenou v konkrétním rozhodnutí o povolení výjimky pro chov muflonů, které bylo vydáno dne 6. 10. 2016 s platností do 31. 12. 2021, a to porušením v konkrétních dnech 20. 3. 2019, 25. 3. 2019, 26. 3. 2019, 27. 6. 2019 a 1. 7. 2019. Toto kontrolní zjištění kromě toho, že dostatečně vymezuje skutek tak, aby nemohl být místně a časově zaměněn s jiným porušením, pak také vymezuje věcně a časově dílčí útoky porušení, tj. nikoliv jako konstantně trvající a souvisle navazující na dřívější jednání žalobkyně od r. 2018 do 14. 1. 2019, za které jí již byla uložena sankce v řízení před Agenturou ochrany přírody a krajiny. Jak již bylo uvedeno v původním rozsudku, městský soud ověřil, že rozhodnutím Agentury č. j. SR/0019/PO/2019-4 ze dne 13. 5. 2019 byla žalobkyně shledána vinnou rovněž ze spáchání téhož přestupku porušení podmínky č. 1 rozhodnutí o výjimce za jednání v období mezi začátkem roku 2018 do 14. 1. 2019, kterého se tedy dopustila dlouho před tím, než bylo zjištěno další porušení této podmínky č. 1 povolení o výjimce ve dnech uvedených ve výroku I. c) rozhodnutí Inspekce v této věci. Šlo tedy o postižení za jiný skutkový stav zjištěný kontrolou Agentury, byť tento stav naplňoval stejnou právní kvalifikaci přestupku. V řízení před Inspekcí v této věci nebyla zjištěna, prokázána ani žalobkyní tvrzena trvalost jednání žalobkyně a udržování protiprávního stavu tak, aby jednání žalobkyně v průběhu doby, za které již byla postižena rozhodnutím Agentury, a jednání, za které je postižena napadeným rozhodnutím, představovalo jediný skutek a jediný delikt, který by byl ukončen teprve okamžikem odstranění protiprávního stavu. To zvláště, nebyla-li jednoznačně prokázána po celou dobu konstatní a jediná příčina úniku muflonů z obůrky, přičemž na druhé straně byla prokázána vědomost žalobkyně o jejím vlastním protiprávním jednání, již vyplývající z předchozího sankčního postižení za týž přestupek. Z uvedeného tak vyplynul i vztah zavinění (záměru) k vlastnímu jednání žalobkyně v podobě nepřímého úmyslu, neboť žalobkyně musela být po předchozích uložení sankcí (zmíněných v rozhodnutí Inspekce na str. 21) srozuměna, že i přes uložení sankce je nadále právem chráněný zájem porušován.
65. Uvedené nesvědčí o důvodnosti žalobní námitky o porušení zásady „ne bis in idem“ neboť žalobkyně se nemůže dovolávat této zásady pro každou budoucí situaci, v níž dojde z její strany ke stejnému porušení chráněného zájmu opakovaně. Skutečnost, že žalobkyně byla vedena k sankční odpovědnosti za určité jednání v minulosti (zde do 14. 1. 2019) nemůže znamenat, že se stejného porušení může dále beztrestně dopouštět s tím, že již byla za takové jednání v minulosti sankcionována. Nadto jde o povahu přestupku, který může mít v dílčích útocích v jednotlivých časech různé příčiny.
66. Lze se domnívat, že náhled žalobkyně na trvající povahu přestupku mohl vycházet z jistě podobných znaků pokračujícího a trvajícího deliktu z hlediska zániku odpovědnosti, kdy u pokračujících i trvajících přestupků je rozhodné ukončení celé protiprávní činnosti, kdy počátek běhu promkčecí lhůty se i u pokračujícího přestupku neodvíjí od spáchání jednotlivých dílčích útoků, ale až od ukončení posledního dílčího útoku. Toto hledisko shodného posouzení ukončení protiprávní činnosti u obou typů deliktů však nebylo v dané věci relevantní a nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí z pohledu zásady „ne bis in idem“

67. Z uvedených důvodů se soud ztotožnil s odůvodněním žalovaného, že jednání žalobkyně, dle výroku I.c) rozhodnutí Inspekce, naplňující skutkovou podstatu přestupku dle § 88 odst. 2 písm. p) zákona, má v daném případě nepochybně povahu přestupku pokračujícího, neboť porušení výjimky nebylo provedenou kontrolou zjištěno jako trvalé, když podstatou jednání porušujícího výjimku byl pohyb muflonů mimo aklimatizační obůrku a takový pohyb byl jako porušení povolení o výjimce zjištěn prokazatelně jen v konkrétních dnech kontrolních úkonů Inspekce. Žalobkyně nemohla být postižena za jednání, k němuž nemuselo dojít, které nebylo doloženo a které by jen případně a nikoliv prokazatelně mohlo trvat i po dobu od 14. 1. 2019, což je poslední datum porušení, pro něž bylo již Agenturou zahájeno a vedeno přestupkové řízení z hlediska lhůt stanovených zákonem.
68. Soud proto nevěšel na námitku porušení zásady „ne bis in idem“, neboť postižení žalobkyně za obdobný přestupek v minulosti nemohlo mít vliv na to, že žalobkyně nemůže být za obdobné dílčí, pokračující útoky v budoucnosti taktéž postižena. Kvalifikace jednání jako pokračující delikt dle § 7 zákona č. 250/2016 Sb. v dílčích útocích naplňující skutkovou podstatu téhož přestupku dopadá právě na případy, kdy nelze prokázat kontinuální protiprávní stav, jako tomu bylo v tomto případě a není na místě i např. opomenutí z nedbalosti, o kterém by pachatel nevěděl. Soud proto ani pro doplněném posouzení neshledal, že by došlo k porušení zásady „ne bis in idem“.
69. B) K námitkám žalobkyně o nezohlednění vad znaleckého posudku znalkyně RNDr. Věry Koutecké.
70. Žalobkyně v žalobě namítala, že znalkyně nevyhodnotila, že chov zvěře v počtu nad rámec povoleného výjimkou může způsobit podstatné narušení biologické rozmanitosti, struktury a funkce ekosystému. Dle žalobkyně jde o zásadní vadu rozsudku, neboť má z to, že chov zvěře v rozsahu povoleném výjimkou nepochybně ovlivňuje daný ekosystém a žalobkyně za to nemůže být trestána. Její činnost tak nelze podřadit pod termín intenzivní technologie, je nutné prokázat podstatné porušení ekosystému.
71. Pokud jde o vypořádání námitek žalobkyně ohledně znaleckého posudku, soud konstatuje, že uvedené žalobní námitky žalobkyně uplatnil ve vztahu k přestupkům dle § 88 odst. 2 písm. n) a § 88 odst. 1 písm. a) vymezených ve výroku I.a) a I.b) rozhodnutí Inspekce (první a druhý přestupek).
72. Podle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu.
73. Podle § 43 odst. 1 (dříve odst. 3) ZOPK platném v rozhodném období výjimky ze zákazů ve zvláště chráněných územích podle § 16, § 16a odst. 1, § 16a odst. 2, § 17 odst. 2, § 26, § 29, § 34, § 35 odst. 2 a § 36 odst. 2 může orgán ochrany přírody povolit v případě, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody anebo tehdy, pokud povolovaná činnost významně neovlivní zachování stavu předmětu ochrany zvláště chráněného území.
74. Žalobkyně se uvedeného přestupku měla dopustit právě prováděním zakázané činnosti, která je definována § 26 odst. 3 písm. a) ZOPK. Podle § 26 odst. 3 písm. a) ZOPK je na území I. a II. zóny chráněné krajinné oblasti dále zakázáno hospodařit na pozemcích mimo zastavěná území obcí způsobem vyžadujícím intenzivní technologie, zejména prostředky a

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

činnosti, které mohou způsobit podstatné změny v ekosystému biologické rozmanitosti, struktury a funkci ekosystémů anebo nevratně poškozovat půdní povrch, používat biocidy, měnit vodní režim či provádět terénní úpravy značného rozsahu.

75. Uvedená zakázaná činnost náleží mezi činnosti, u kterých je stanovena možnost výjimky ze zákazů uvedených v § 43 odst. 1 (dříve odst. 3) ZOPK. K těmto zákazům náležejí také všechny činnosti stanovené v § 26, tedy i činnost dle § 26 odst. 3 písm. a), jehož porušení je žalobkyni kladeno za vinu.
76. Při posuzování žalobních námitek vad znaleckého posudku ve vztahu k prvnímu přestupku je třeba upozornit na to, že žalobkyně první přestupek spáchala neúměrně vysokým chovem spárkaté zvěře *bez výjimky*, tedy zakázanou činností, k níž jí výjimka případným souhlasem (povolením) dle § 88 odst. 1 písm. n) ve spojení s § 43 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny *udělena nebyla*.
77. Nebyla-li žalobkyni k takovému chovu udělena výjimka, jde bez dalšího, již ze zákonné díkce, o zakázanou činnost, k níž náleží i hospodaření na pozemcích mimo zastavěná území obcí způsobem vyžadujícím intenzivní technologie, prostředky a činnosti, které mohou způsobit podstatné změny v ekosystému (§ 26 odst. 3 písm. a) ZOPK, přičemž jde o delikt s možnými důsledky, tj. v podstatě ohrožovací (viz „*mohou způsobit*“). Ke správní odpovědnosti žalobkyně v tomto případě postačovalo zjištění, že žalobkyně tak činila bez souhlasu (bez udělení výjimky) příslušného správního orgánu ochrany přírody a krajiny, při možnosti změn a ohrožení funkce ekosystému. Námitka žalobkyně, že znalkyně nevyhodnotila narušení ekosystému, které může způsobit chov zvěře nad rámec počtu povoleného výjimkou, se míjí se skutečností, že žalobkyně v tomto směru žádnou výjimkou nedisponovala a neúměrně vysoký počet spárkaté oborní zvěře byl prokazatelně a nesporně zjištěn nad rámec normovaného stavu. K žádné povolovací proceduře, v níž by byla zvažována možnost výjimky a tím i *míra* dopadu nadměrného chovu zvěře na ekosystém, nedošlo, a pro účely skutkové podstaty ohrožovacího deliktu, spočívajícího toliko v zákazu činnosti a v absenci výjimky, nebylo ani zapotřebí dalšího znaleckého posouzení, zda chovem spárkaté zvěře nad rámec normovaného stavu, *mohlo* dojít k podstatným změnám v biologické rozmanitosti, struktury a funkci ekosystému. Narušení (změna) ekosystému je ve znaleckém posudku konstatována v souvislosti s vyšším počtem spárkaté zvěře a je třeba uvést, že žalobkyně byla vedena k sankční odpovědnosti za neúměrně vysoký chov zvěře bez udělení výjimky, jímž *mohla* způsobit změny předvídané zákonem.
78. Soud opakuje, že Inspekce neúměrný chov oborní zvěře a jeho vývoj dostatečně zjistila a včetně jeho dokumentace velmi precizně odůvodnila v prvostupňovém rozhodnutí, včetně jinak již dlouhodobého chování žalobkyně, nerespektování normovaného stavu ani optimální skladby zvěře a dopadu do rostlinného a lesního ekosystému, což vyplynulo právě ze znaleckého posudku RNDr. Koutecké (viz str. 15-23 rozhodnutí Inspekce a Vyhodnocení skutečností, bod 5.1 , 7) a 10) znaleckého posudku.
79. Inspekce vycházela ze zjištění, že žalobkyně vykazovala v letech 2013 až 2017 počty daňků přesahující normovaný stav o 9 až 22 %, počet muflonů podle jejího výkazu přesahoval normovaný stav maximálně o pár jednotek. Inspekce při sčítání pomocí dronu a nátlacký zvěře dne 25. 3. 2019 došla k počtům 422 daňků a 61 muflonů. VÚLHM ve stejném období sčítal daňky termovizní metodou a došel k předpokladu přítomnosti 385 až 424 jedinců; reálný počet muflonů od stanoveného se podle něj lišil maximálně několika málo jednotkami.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

80. Inspekce při místním šetření dne 18. 12. 2018 zjistila, že v Oboře na pozemcích určených k plnění funkcí lesa de facto neexistuje keřové patro a přirozená obnova lesa. Většina ležících kmenů či spadlých větví byla ohryzána a nacházely se zde i další četné pobytové znaky vysokého počtu spárkaté zvěře – využívané ochozy, rozšlapané břehy vodních kanálů a okolí krmných zařízení a dokonce eroze půdy až na půdní skelet. Inspekce orientačně (pouze v částech Obory, které prošla) napočítala 350 jedinců daňka evropského a 60 jedinců muflona. Na základě těchto zjištění zahájila Inspekce kontrolu a nechala si vypracovat dva posudky, a to jeden zaměřený na stanovení počtu kusů spárkaté zvěře chované v Oboře od Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti (dále jen „VÚLHM“) a druhý zaměřený na posouzení biotopů v Oboře od RNDr. Věry Koutecké, znalkyně zapsané v seznamu znalců v oboru ochrana přírody.
81. Znalkyně RNDr. Koutecká taktéž na jaře 2019 odhadla počet zvěře na 400 ks daňků a 60 ks muflonů. Takový nárůst dle Inspekce za tak krátkou dobu nemohl být výsledkem přirozených biologických procesů, už jen proto, že všechna sčítání proběhla před očekávaným přírůstkem mláďat. Navíc výše zmíněné počty ČIŽP ze dne 18. 12. 2019 již normovaný stav přesahovaly o 130 % v případě daňků a o 100 % v případě muflonů. Ve srovnání výkazu žalobkyně a reálném zjištěném stavu následující rok by muselo jít o dvojnásobný až trojnásobný meziroční přírůstek, což absolutně neodpovídá rozmnožovacím schopnostem chovaných druhů. Inspekce v prvostupňovém rozhodnutí takový nárůst označila za absurdní a skokový a vedl ji k podezření, že se jedná o přinejmenším několikaletý proces postupného nelegálního zvyšování stavů zvěře, a to patrně metodou zatajování samic a jejich záměrně redukováného odlovu.
82. Uvedená zjištění Inspekce, která žalobkyně nikterak v podané žalobě věcně nerozporovala, proto nezakládají pochybnosti o neúměrném chovu oborní zvěře, který tak již tímto vzrůstem počtu po dobu kontrolovaného období mohl způsobit podstatné změny v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystému CHKO, takže tuto činnost lze podřadit pod intenzivní technologii jak věcně tak časově. Rozhodující podřazení pod tento pojem je možnost způsobení podstatných změn v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystémů a soud považuje za zcela přesvědčivě a důkazně vyhodnocené zejména správním orgánem 1. stupně, že jde o činnosti naplňující kritéria působení intenzivní technologie. Námitky žalobkyně apelující na to, že i chov spárkaté zvěře nad rámec povoleného výjimkou nepochybně ovlivňuje daný ekosystém, nereflextuje skutečnost, že možnost způsobení podstatných změn ekosystému je dána tím, že žalobkyni nebyla k nadlimitnímu chovu spárkaté zvěře udělena výjimka, která by tuto možnost vyhodnotila, a šlo tedy o zakázanou činnost dle § 88 odst. 2, písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny.
83. Stejnou argumentaci k nedostatku skutkové věty jako proti přestupku dle § 88 odst. 2 písm. n) ve výroku I. a) uplatnila žalobkyně proti výroku I. b), v němž byla uznána vinnou přestupkem dle § 88 odst. 1 písm. a).
84. Podle § 88 odst. 1 písm. a) ZOPK se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že součást přírody ve zvláště chráněném území poškodí, nedovoleně změní nebo ohrožuje její dochovaný stav.
85. Žalobkyně se uvedeného přestupku měla dopustit činností uvedenou již ve výroku I. a), tj. neúměrným chovem spárkaté zvěře bez povolení (bez výjimky), avšak současně i s následky spočívajícími v poškození a změně dochovaného stavu, které žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí upřesnil a tím doplnil skutkovou větu v následcích, který uvedený

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

chov zvěře zapříčinil. Tento následek po doplnění ve výroku napadeného rozhodnutí spočíval ve změně věkového a prostorového uspořádání lesního ekosystému, ve změně druhového zastoupení bylin v lučních porostech, ve změně chemismu půdy a v poškození vegetačního a půdního krytu. Tento stav byl zjištěn prokazatelně ke dni 19. 8. 2019 a toto datum také časově individualizuje spáchaný skutek, místně pak ve zvláště chráněném území CHKO Poodří. I takto vymezený skutek doplněný o konkrétní již nastalé následky činnosti žalobkyně spočívající v neúměrném chovu oborní zvěře je stejně jako u přestupku dle výroku I. a) zakázanou činností způsobující závažnější důsledky než jen možnost podstatných změn. Odpovědnost žalobkyně je tedy třeba posuzovat ostatně i tak, jak ji sama chápe žalobkyně ve svém odvolání v řízení, kdy sama uvedla, že na hospodaření ve smyslu technologie dle § 26 odst. 3 písm. a) zákona je třeba nahlížet přes jeho důsledky, a to ve zvláště chráněném území. Tak k tomu správní orgány ochrany přírody a krajiny přistupovaly, když skutkovou podstatu uvedených přestupků, včetně míry ohrožení a změn hodnotily i z hlediska místa, jímž byly 1. a II. Zóna Chráněné krajinné oblasti Poodří.

86. Skutková věta uvedeného přestupku dle § 88 odst. 1 písm. a) ve výroku I. b) je evidentně přestupkem provázaným s přestupkem dle § 88 odst. 2 písm. n) ve výroku I. a) ve způsobu činnosti, avšak odlišuje se následky, před nimiž skutková podstata tohoto přestupku poskytuje rovněž zákonnou ochranu s možností sankce. Vyhodnocení následků, které spočívají v poškození součástí přírody v CHKO, v nedovolených změnách a ohrožení dochovaného stavu vyplývají z podkladů a důkazů správního řízení, zejména ze znaleckého posudku RNDr. Koutecké a jejích hodnocení a závěrů převzatých Inspekci a následně právně rovněž dostatečně odůvodněných na str. 22–25 rozhodnutí Inspekce. Ani v případě tohoto přestupku žalobkyně v žalobě nerozporuje skutková zjištění, neboť obdobně jako u přestupku ve výroku I. a) popírá nedovolenou činnost s poukazem na výjimku udělenou dle § 26 odst. 1 písm. d) ZOPK. Přitom jak bylo žalovaným již žalobkyni vysvětleno a opakovaně i městským soudem v původním rozsudku, povolená výjimka ze zákazu záměrného rozšiřování geograficky nepůvodních druhů rostlin a živočichů, zaměřená na zúžený kontrolní chov toliko muflonů zvěře v aklimatizační obůrce za stanovených podmínek, nepokrývala neúměrně vysoký chov oborní zvěře, rozšiřující se od r. 2014 až do kontrolních zjištění v této věci a nemohla tak konvalidovat činnost žalobkyně, jež byla předmětem prvního a druhého přestupku. Ze znaleckého posouzení znalkyně RNDr. Koutecké má soud za opodstatněný závěr žalovaného, že činnost žalobkyně zvláště v chráněné krajinné oblasti nejenže mohla způsobit podstatné změny ekosystému, ale i to, že na tomto systému došlo ke změnám popsáným ve znaleckém posudku. Ostatně zjištění důsledků činnosti žalobkyně na stav ekosystému v dané oblasti bylo v řízení doplněno i svědeckými výpověďmi (viz str. 21 rozhodnutí Inspekce). Žalobkyně se přes možnost danou správním orgánem 1. stupně dokazování nezúčastnila a ani výsledky dokazování nijak nerozporovala.
87. K matoucímu tvrzení žalobkyně, že znalkyně pominula skutečnost, že žalobkyni byla k danému chovu zvěře povolena výjimka, soud poukazuje na to, co již vyložil v původním rozsudku a co nebylo ani kasačním soudem rozporováno. Skutkové podstaty zákazů dle § 26 odst. 3 písm. a) a § 26 odst. 1 písm. d) jsou legislativně a také dle cíle chráněného zájmu samostatnými skutkovými podstatami zakázaných činností, které z hlediska chráněných zájmů a podmínek povolování výjimek nelze ztotožňovat ani zaměňovat. Zatímco podle § 26 odst. 1 písm. d) cit. zákona se zákaz týká záměrného rozšiřování geograficky nepůvodních druhů a rostlin, tedy způsobu činnosti založené na určitém záměru, sledu a cíli týkajících se jiných než původních rostlin a živočichů, ve vztahu k nimž je třeba výjimku z porušení zákazu posoudit, činnost zakázaná dle § 26 odst. 3 písm. a) se týká hospodaření způsobem,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

který se projeví s následkem řady změn v ekosystémech, poškozování původního povrchu nebo v jiných vodních či terénních změnách dle cit. ustanovení. Proto nelze předpokládat ani ztotožňovat, že udělení jedné z uvedených výjimek dopadá i na jiné zakázané činnosti uvedené ve výčtech v odst. 1, 2 a 3 ustanovení § 26, je-li ustanovení § 26 jako celek uvedeno v § 43, umožňujícím stanovení různých výjimek ze zakázaných činností.

88. Soud je toho názoru, že žalovaný v napadeném rozhodnutí rozdílnost zákazů náležitě vysvětlil a žalobkyni, která je institucí provádějící činnost, na níž dopadá ochrana dle ZOPK, musí být zřejmé, že povolení výjimky z jakéhokoliv zákazu dle § 26 ji skutečně neopravňuje k tomu, aby porušovala jiné zákazy uvedené v § 26. Žalobkyně se proto nemůže dovolávat zásady ochrany nabytých práv, když k činnosti dle § 26 odst. 3 písm. a) výjimku udělenou neměla. Žalobkyně byla prvním a druhým přestupkem uznána vinnou činností spočívající v jednání bez příslušného povolení – výjimky, která by jí byla vydána orgánem ochrany přírody, a třetím přestupkem za jednání, jímž nerespektovala podmínky jiné udělené výjimky, tedy byla uznána vinnou za odlišné skutkové podstaty přestupků.
89. Městský soud v Praze ani při novém posouzení věci v rozsahu vytýkaném Nejvyšším správním soudem neshledal žádné skutečnosti, které by byly důvodem zrušení napadeného rozhodnutí. Proto setrval i na závěrech svého původního rozsudku nedotčené výhradami Nejvyššího správního soudu, které učinil k ostatním námitkám žalobkyně, včetně přezkumu správního uvážení žalovaného o výši pokuty. Na tyto své závěry proto odkazuje.
90. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 s.ř.s., když účastníci řízení k výzvě soudu učiněné znovu po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nepožadovali projednání žaloby při nařízeném ústním jednání.
91. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 28. února 2025

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.